

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu JUDr. Jozefa Hargaša a sudkýň JUDr. Zdenky Reisenauerovej a JUDr. Jaroslavy Fúrovej v právnej veci žalobcu: **B., G.**, v zastúpení: *Mgr. C. S., advokátka so sídlom N.* proti žalovanému: **Daňové riaditeľstvo Slovenskej republiky**, Nová ulica č. 13, Banská Bystrica, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. I/224/4456-47177/2009/990266-r zo dňa 29.4.2009, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave č. k. 3S 150/2009-35 zo dňa 11. mája 2010, takto

r o z h o d o l :

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Bratislave č. k. 3S 150/2009-35 zo dňa 11. mája 2010 **p o t v r d z u j e .**

Účastníkom náhradu trov odvolacieho konania nepriznáva.

O d ô v o d n e n i e

Napadnutým rozsudkom Krajský súd v Bratislave podľa 250j ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „OSP“) zamietol žalobu žalobcu, ktorou sa domáhal preskúmania zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. I/224/4456-47177/2009/990266-r zo dňa 29.4.2009. Týmto rozhodnutím žalovaný potvrdil rozhodnutie obce Z. č. 73/2008 zo dňa 19.1.2009, ktorým prvostupňový správny orgán vyrubil žalobcovi podľa § 20 zákona č. 582/2004 Z. z. o miestnych daniach a miestnom poplatku za komunálne odpady a drobné stavebné odpady v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 582/2004 Z. z.“) a všeobecne záväzného nariadenia obce Z. č. 12/2007 o dani

z nehnuteľností daňovú povinnosť na dani z nehnuteľnosti v sume 17.452,46 eura.

V odôvodnení krajský súd uviedol, že z administratívneho spisu ako aj z dokladov založených žalobcom, ktorými žalobca doplnil odvolanie zistil, že žalobcovi nevznikol nárok na oslobodenie dane v zmysle ustanovenia § 17 ods. 1 písm. c/ zákona č. 582/2004 Z. z. tak, ako to vyplýva z ním zisteného skutkového stavu. S poukazom na uvedené preto krajský súd žalobu podľa § 250j ods. 1 OSP zamietol.

Proti tomuto rozsudku v zákonom stanovenej lehote podal žalobca odvolanie. Uviedol, že zo znenia prvej časti ustanovenia § 17 ods. 1 písm. c/ zákona č. 582/2004 Z. z. v žiadnom prípade nevyplýva, že oslobodenie od dane sa vzťahuje na subjekty tam vymenované, len za predpokladu, že vlastné pozemky alebo stavby (alebo v správe SAV) využívajú na účely vzdelávania, na vedecko-výskumné účely. Podmienka splnenia určitého účelu a podmienka existencie zákonom stanoveného subjektu nie je kumulatívna. Podľa jeho názoru gramatický výklad tejto časti § 17 ods. 1 písm. c/ tiež potvrdzuje tento názor, nakoľko nie je gramaticky vyjadrené, že by sa oslobodenie vzťahovalo na pozemky a stavby, ktoré sú využívané na zákonom určený účel a ktoré sú zároveň vo vlastníctve alebo v správe vymenovaných subjektov. Po gramatickej stránke je nesporné, podľa názoru žalobcu, že v prvej časti vymenované podmienky sú samostatné a nevyžaduje sa ich kumulatívne splnenie. Ďalej uviedol, že v druhej časti ustanovenia § 17 ods. 1 písm. c/ podmienkou oslobodenia od platenia dane z nehnuteľností je existencia pozemkov alebo stavieb, ktoré slúžia stredným školám, učilištiam, strediskám praktického vyučovania a školským zariadeniam, ktoré sú v zriaďovateľskej pôsobnosti samosprávnych krajov. Z tejto časti § 17 ods. 1 písm. c/ nevyplýva, že by sa oslobodenie vzťahovalo na pozemky a stavby, ktoré vlastní samosprávny kraj alebo krajský školský úrad. Podľa názoru žalobcu zákon stanovuje dve podmienky, a to, aby pozemky a stavby slúžili stredným školám, učilištiam atď. a aby horeuvedené subjekty patrili do zriaďovateľskej pôsobnosti samosprávneho kraja alebo krajského školského úradu. Žalobca ďalej v odvolaní poukázal na to, že krajský súd v odôvodnení napadnutého rozhodnutia uvádza, že nehnuteľnosti, ktoré vlastní a má v prenájme spadajú do Nitrianskeho samosprávneho kraja, pričom zmluvy, ktoré predložil do administratívneho spisu spadajú do Trnavského samosprávneho kraja. Z uvedeného tiež vyvodil, že nemôže byť splnená podmienka oslobodenia podľa ustanovenia § 17 ods. 1 písm. c/ zákona č. 582/2004 Z. z.. Žalobca uvedený názor krajského súdu považuje za nesprávny, keďže podľa jeho názoru je takýto výklad v rozpore s obsahom ustanovenia § 17 ods. 1 písm. c/ zákona č. 582/2004 Z. z.. S poukazom na vyššie uvedené žalobca tvrdil, že súd prvého stupňa dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam, ako aj,

že rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci, preto navrhol, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky napadnutý rozsudok zmenil tak, že žalobe v plnom rozsahu vyhovie a žalobcovi prizná právo na náhradu trov konania.

Žalovaný v písomnom vyjadrení k odvolaniu žalobcu navrhol napadnutý rozsudok krajského súdu ako vecne správny potvrdiť.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 OSP) preskúmal napadnutý rozsudok, ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo v medziach podaného odvolania (§ 246c ods. 1 prvá veta OSP a § 212 ods. 1 OSP), odvolanie prejednal bez nariadenia pojednávania (§ 250ja ods. 2 OSP), keď deň vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený minimálne päť dní vopred na úradnej tabuli a na internetovej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky www.nsud.sk (§ 156 ods. 1 a ods. 3 OSP v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá, a § 211 ods. 2 OSP) a dospel k záveru, že odvolaniu žalobcu nie je možné priznať úspech. Výsledok hlasovania senátu bol jednomyselný.

Podľa § 17 ods. 1 písm. c/ zákona č. 582/2004 Z. z. od dane sú oslobodené pozemky a stavby, alebo ich časti slúžiace na vzdelávanie, alebo na vedecko-výskumné účely, na vykonávanie náboženských obradov, vo vlastníctve verejných vysokých škôl, alebo vo vlastníctve štátu, v užívaní štátnych vysokých škôl, vo vlastníctve štátu, v správe Slovenskej akadémie vied, alebo vo vlastníctve cirkvi a náboženských spoločností registrovaných štátom ako aj pozemky a stavby, alebo ich časti slúžiace stredným školám, učilištiam, strediskám praktického vyučovania a školským zariadeniam v zriaďovateľskej pôsobnosti samosprávnych krajov, alebo školám a školským zariadeniam v zriaďovateľskej pôsobnosti krajských školských úradov.

Odvolací súd z obsahu spisového materiálu zistil, že obec Z. vydala platobný výmer č. 968 zo dňa 30.4.2008 ako správca dane podľa § 20 zákona č. 582/2004 Z. z. a vyrubil žalobcovi ako daňovníkovi daň za nehnuteľnosť za rok 2008 celkom vo výške 578.197,48 Sk. Proti tomuto platobnému výmeru podal odvolanie žalobca. Obec Z. na základe uvedeného odvolania dňa 30.6.2008 vydala rozhodnutie č. 1187/08, ktorou čiastočne vyhovel odvolaniu a znížila daňovú povinnosť žalobcovi na čiastku 525.773,--Sk a stanovila žalobcovi túto čiastku zaplatiť v dvoch splátkach. Proti tomuto rozhodnutiu podal odvolanie žalobca, ktorý uvádza, že pozemky, ktoré sú vo vlastníctve a nájme žalobcu, ktoré sú využívané na vzdelávanie a vedecko-výskumné účely sú oslobodené od dane podľa § 17 ods. 1 písm. c/ zákona č. 582/2004 Z. z.. Žalobca ďalej uvádza, že je inštitúciou, ktorá sa zaoberá aj vzdelávacími aktivitami a vedecko-výskumným skúmaním flóry a fauny na predmetných pozemkoch. Poukazuje tiež na potvrdenie Splnomocnenca vlády SR, ktorý

potvrďuje, že predmetné pozemky sa využívajú na vedecko-výskumné účely. Prvostupňový správny orgán vydal rozhodnutie č. 1880/2008 zo dňa 1.12.2008, ktorým čiastočne vyhovel odvolaniu žalobcu a platobný výmer č. 968 z 30.4.2008 znížil zo sumy 578.197,48 Sk na sumu 525.773,--Sk. Proti tomuto rozhodnutiu podal odvolanie žalobca a žalovaný dňa 8.10.2008 vydal rozhodnutie č. I/224/12371-78216/2008/990266-r, ktorým rozhodnutie obce Z. o znížení daňovej povinnosti na dane z nehnuteľností na rok 2008 zrušil a vec vrátil na ďalšie konanie a rozhodnutie. Proti rozhodnutiu č. 1880/2008 podal odvolanie žalobca s tým, že nesúhlasí s čiastočným uznaním odvolania. V tomto odvolaní namieta žalobca, že predmetné pozemky, ktoré sa všetky nachádzajú na chránenom území využíva žalobca na neziskové a nekomerčné účely – ochranu prírody, vedu, výskum a vzdelávanie. Tiež poukazuje na to, že tieto pozemky slúžia aj mnohým školám a školským zariadeniam na ekologickú a environmentálnu výchovu, výučbu rozličných predmetov prírodných vied a pod.. Taktiež poukazuje na to, že tieto pozemky slúžia viacerým školám a školským zariadeniam uvedeným v zákone č. 582/2004 Z. z.. Žalovaný vydal rozhodnutie dňa 29.4.2009, ktorým potvrdil rozhodnutie obce Z. o vyrubení dane z nehnuteľnosti za rok 2008. V tomto rozhodnutí sa žalovaný zaoberá celým procesom vyrubenia dane z nehnuteľnosti obcou Z. a to od vydania platobného výmeru č. 968. Žalovaný sa ďalej v rozhodnutí zaoberá aj výkladom ust. § 17 ods. 1 písm. c/ zákona č. 582/2004 Z. z. a poukazuje v ňom na žalobcom predložené dôkazy týkajúce sa využívania žalobcových pozemkov na vedecko-výskumné účely a na vzdelávacie účely. Na základe týchto dôkazov dospel žalovaný k záveru, že sa oslobodenie od platenia dane z nehnuteľnosti netýka pozemkov, ktoré vlastní žalobca.

Súd z obsahu spisového materiálu mal ďalej za preukázané, že žalobca zaregistrovaný dňa 1.4.1997 ako občianske združenie, ktorého predmetom činnosti je ochrana, zveľaďovanie a obnova prírodných hodnôt na území SR, zlepšenie informovanosti širokej verejnosti o stave prírodného a životného prostredia v SR a podpora ekologického a environmentálneho vzdelania a ochrana osôb postihnutých za svoje postoje a činnosť v záujme ochrany prírody. Žalobca, ako to bolo zistené zo znaleckého posudku č. 3/2008, je vlastníkom časti pozemkov a časť pozemkov má v prenájme od Slovenského pozemkového fondu, ktoré pozemky sa nachádzajú mimo zastavaného územia obce Z., kat. úz. Z., okres K. a sú súčasťou C.. Sú zaradené do súvislej európskej sústavy chránených území NATURA 2000 ako súčasť C. a územia európskeho významu S.

Aj podľa názoru odvolacieho súdu žalobca v konaní nepreukázal z dokladov, ktoré boli ním založené v spise, že pozemky, ktoré sú v jeho vlastníctve a v nájme, slúžia stredným školám, učilištiam, strediskám praktického vyučovania a školským zariadeniam v zriaďovateľskej pôsobnosti

samosprávnych krajov, alebo školám a školským zariadeniam v zriaďovateľskej pôsobnosti krajských školských úradov, tak, ako to určuje ustanovenie § 17 ods. 1 písm. c/ zákona č. 582/2004 Z. z.. Oslobodenie sa teda aj podľa názoru odvolacieho súdu týka pozemkov a stavieb vo vlastníctve samosprávneho kraja resp. krajských školských úradov, ktoré slúžia stredným školám, čo však v danom prípade žalobca nepreukázal. Nehnutelnosti, ktoré vlastní a má v prenájme žalobca, spadajú do Nitrianskeho samosprávneho kraja, pričom zmluvy, ktoré mal uzavreté a ktoré založil do administratívneho spisu však spadajú do Trnavského samosprávneho kraja. V tejto súvislosti odvolací súd taktiež poukazuje na to, že zákon č. 416/2001 Z. z. o prechode niektorých pôsobností z orgánov štátnej správy na obce a na vyššie územné celky, ktorý v § 3 písm. g/ bod 1 a 3 určoval, že na samosprávne kraje prechádzajú pôsobnosti na úseku školstva a to zriaďovanie a zrušovanie škôl a školských zariadení (stredné školy, učilišťa, strediská praktického vyučovania, záujmovo-vzdelávacie zariadenia okrem jazykových škôl pri základných školách, základné umelecké školy, domovy mládeže, zariadenia školského stravovania, zariadenia praktického vyučovania, strediská služieb škole, školy v prírode) a taktiež spravovanie škôl a školských zariadení, ktorých je zriaďovateľom. V rámci tohto procesu došlo aj k prechodu majetku štátu v oblasti školstva do vlastníctva vyššieho územného celku a to podľa zákona č. 446/2001 Z. z. o majetku vyšších územných celkov. V zmysle § 1 ods. 5 zákona č. 302/2001 Z. z. o samospráve vyšších územných celkov je samosprávny kraj právnická osoba, ktorá za podmienok ustanovených zákonom samostatne hospodári s vlastným majetkom a podľa § 10 ods. 1 citovaného zákona majetok samosprávneho kraja slúži na plnenie úloh samosprávneho kraja. Pritom jednou z úloh je podľa § 4 písm. i/ citovaného zákona utváranie podmienok na rozvoj výchovy a vzdelávania, najmä v stredných školách a na rozvoj ďalšieho vzdelávania.

Nepochybil preto krajský súd, keď žalobu žalobcu zamietol.

Podľa názoru najvyššieho súdu žaloba žalobcu neobsahuje žiadne skutočnosti, z ktorých by bolo možné vyvodit' nezákonnosť rozhodnutia žalovaného. Žalobca v súdnom konaní v zákonnej lehote na podanie žaloby neuviedol žiadne skutočnosti a dôkazy, s ktorými by sa nebol podrobne vysporiadal žalovaný vo svojom rozhodnutí. Vzhľadom na citované zákonné ustanovenie a uvedené skutočnosti odvolací súd dospel k záveru, že v preskúmvanej veci žalovaný ako aj prvostupňový správny orgán skutkový stav veci zistili v dostatočnom rozsahu a zo svojich zistení vyvodili správny právny záver.

Najvyšší súd Slovenskej republiky s poukazom na závery uvedené vyššie považoval námietky žalobcu uvedené v odvolaní proti rozsudku krajského súdu za nedôvodné, ktoré nemohli ovplyvniť posúdenie danej veci, a preto napadnutý

rozsudok krajského súdu ako vecne správny podľa § 250ja ods. 3 veta druhá OSP a § 219 ods. 1 OSP potvrdil, stotožniac sa v zásade aj s dôvodmi jeho rozhodnutia (§ 219 ods. 2 OSP v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá OSP).

O náhrade trov odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa § 250k ods. 1 OSP a s poukazom na § 246c veta prvá a § 224 ods. 1 OSP, nakoľko žalobca v odvolacom konaní úspech nemal a žalovanému náhrada trov konania zo zákona neprislúcha.

P o u ě n i e : Proti tomuto rozsudku nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave, dňa 20. júla 2011

JUDr. Jozef Hargaš, v. r.
predseda senátu

Za správnosť vyhotovenia:
Peter Szimeth